

Medlem udtalte her forleden Dag. Jeg blev derfor ikke saa lidt forbavset over den skarpe, for ikke at sige affejende Maade, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident tog paa den Udtalelse af det ærede Medlem for Frederiksborg. Jeg tror, at det ærede Medlems Udtalelser egentlig ikke indeholdt andet, end hvad der til daglig Brug tales om ogsaa inden for Højre. Det er maaske den større Part af Højre, som tænker saaledes om vort Forsvarsvæsens fremtidige Udvikling, at der virkelig maaske Beparelser. Jeg synes, at den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser kom ligesom en Mislyd i den forhaabningsfulde og rolige Forhandling, der har været ført om Finansloven. Men saa kom endelig den højtærede Krigsminister, og jeg skal villig indrømme, at han talte aabent, og for saa vidt anerkender jeg hans Udtalelser. Jeg er vis paa, at de vare aabent og ærlige, og jeg er særdeles glad ved at høre Ministeren udtale, at han fuldt ud kunde slutte sig til den Udtalelse, som fremkom fra Folketinget i Fjor, nemlig den bekendte Dagsorden, som havde hans fulde Sympati; men han frygtede noget for, at de fremmede Magter maaske ikke vilde anerkende en saadan Neutralitet. Jeg vilde gerne spørge den højtærede Krigsminister — og det har jeg saa meget mere Grund til, som hans Kollega Marineministeren for Øjeblikket ogsaa er Udenrigsminister — om han har gjort noget, for at vor Stilling over for Udlandet kunde blive anerkendt som neutral; det maa særlig være disse to Ministre, som maa tage denne Sag op. Skønt jeg hører til dem, der tro, at vort Forsvarsvæsen til liden Gavn for Fædrelandet i mange Aar har været meget for dyrt, siger jeg dog, at hvis der stilles visse Betingelser for overhovedet at blive anerkendt som neutral Stat, er jeg villig til at tage disse Betingelser under velvillig Overvejelse, selv om det ogsaa kommer til at koste nogle Penge. Den højtærede Ministers Foredrag gik ud paa, at vort Forsvarsvæsen burde ordnes saaledes, at den Magt, som vi muligvis vilde komme til at staa over for, vilde spørge sig selv, om det kan betale sig at angribe os. Det er meget rigtigt, og jeg tvivler ikke om, at den Magt, der muligvis vil angribe os, vil rette et saadant Spørgsmaal til sig selv, men derforuden kan man ikke godt tænke sig, at vi ville blive angrebne af en Magt, der ikke — som den højtærede Minister sagde — vilde være os langt overlegen baade til Lands og til Vands. Det gjorde mig overordentlig ondt at høre den højtærede

Krigsministers Udtalelse om, at denne fremmede Magt vilde spørge sig selv, om det kan betale sig at angribe os: Sjælland og Kjøbenhavn. Jeg saa deri ligesom en Antydning om, at den højtærede Krigsminister ikke tænkte paa andet end Sjælland og Kjøbenhavn og kun betragtede Danmark som bestaaende af de to Dele. Jeg kunde forstaa, om han indskrænkede sig til at sige Sjælland alene; men han sagde Sjælland og Kjøbenhavn, og Kjøbenhavn ligger jo paa Sjælland. Derfor opfattede jeg det saaledes, som om han kun tænkte paa Sjælland og betragtede det som det egentlige danske Fædreland. Men jeg tror alligevel, at Fyn og Jylland ikke absolut bør betragtes kun som et Appendiks til Sjælland og Kjøbenhavn. Der var en anden Udtalelse af den højtærede Krigsminister, der ogsaa bidrog til at bestyrke mig i denne Opfattelse. Han sagde nemlig, at han bøsøftede sig med Tanken om, at forelægge Rigsdagen et Forslag om at faa en Del af dette Forsvar, som ligger ovre i Jylland og paa Fyn, draget over til Sjælland. Jeg vilde ønske, at det af den højtærede Krigsministers Udtalelse var fremgaaet, at han havde taget Historien noget med paa Raad ved Voteringen; af disse Sager; men det er jeg ikke saa heldig at kunne faa ud deraf, skønt jeg er vis paa, at den højtærede Krigsminister ikke kommer frem med sine Planer uden at have taget Historiens og Erfaringens Vidnesbyrd med i Betragtning, da det har selvfølgelig altid sin store Betydning at have Historiens Vidnesbyrd til Støtte for sin Opfattelse; dog det kunde jeg ikke se, var Tilfældet her. Den højtærede Minister værgede sig meget imod at nævne bestemte Navne paa de Magter, vi i en eventuel Krig skulde komme til at staa over for. Det vilde han ikke, og det var efter min Menig ganske rigtigt, at han ikke gjorde det; men han nævnedo dog enkelte Navne og nævnedo blandt andre England, Frankrig og Tyskland. Men inden jeg gaar over dertil, vil jeg dog ogsaa gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister ogsaa sagde, at vor Stilling maatte være en saadan, at vort Forsvarsvæsen maatte udvikle sig saa kraftigt, at disse Magter derfor maatte komme til at respektere os. Nu vil jeg, som sagt, gerne tage Historien lidt til Hjælp og spørge den højtærede Minister, om han ikke giver mig Ret i, at af disse tre Magter — jeg siger som den højtærede Minister: Gud forbyde, at det skulde ske — er der, hvis det dog skulde ske, større Sandsynlighed for, at der kan komme en